

Ὁ προσωπικῶς γνωρίσας τὸν Νικόδημον Ζαβίρας λέγει περὶ αὐτοῦ ταῦτα.

« Ἦν εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς, καὶ λατινικῆς γλώσσης, εὐδοκίμησας μᾶλλον » ἐν τῇ ῥητορικῇ εὐρρύθια τοῦ λόγου. Οὗτος ὁ κλεινὸς ἀνὴρ ἐν Πέστη ἔτι ὢν » μοὶ ἔδειξε τὴν θεολογίαν τοῦ Κορρασίου, τὴν ὁποίαν, ὡς μοὶ εἶπεν, ἤθελε » νὰ ἐκδώσῃ εἰς τύπον, τὴν σειρὰν εἰς τὸν Ἰώβ, τὴν ὁποίαν ὕστερον ἐξέδοτο » Ἐνετίησιν ὁ ὑποτακτικὸς αὐτοῦ Ἰωάννης, καὶ τὴν πολυφύλλον καὶ διεξοδικήν ἐκείνην θεολογίαν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Δαμῦδου, ἀλλ' ὁ θάνατός του » ἐστέρησε τὸ γένος μας τοῦ τόσου καλοῦ ».

— Λόγα ψυχωφελεῖς ἦτοι ῥομφαία δίστομος κατὰ τοῦ διαβόλου. Ἐν Βιέννῃ 1788.

— Λόγοι ἐκφωνηθέντες ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Κυρίλλου 1755—56.

### Καισάριος Δαπόντες.

Κωνσταντῖνος ὁ Δαπόντες ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλω, καὶ παιδευθεὶς ἐν τῇ πατρίδι τὰ ἐγκύκλια, εἶτε χάριν ἐμπορίας εἶτε καὶ εὐρυτέρας μαθήσεως ἕνεκα, ἤλθεν εἰς τὰς παριστρίους ἡγεμονίας μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του. Ὁ ἡγεμὼν Κωνσταντῖνος Μαυροκορδάτος προσέλαβε τὸν Δαπόντεν ὡς δεῦτερον γραμματέα τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ αὐλῆς, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις διώρισεν αὐτὸν πρόξενον ἐν Ἰασιῶ.

Ἄμα εἰς τὰς παρὰ τὸν Ἴστρον ἑλληνικὰς ἡγεμονίας ἀνέπνευσεν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ζείδωρον τῆς ἐλευθερίας αὔραν, καὶ εἶδεν ἐκεῖ καταβαλλόμενα τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος δὲν ἔπαυσεν ὄνειρευόμενος τὴν ἀνάστασιν τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας.

Εἶδα κ' ἐγὼ (ἐν ὄνειρον) χρόνους εἰς τοὺς χιλίους  
 τριάκοντα δὲ καὶ ὀκτὼ ἐπὶ ἑπτακοσίους,  
 Κυριακῇ ξημέρωμα, δώδεκα Νοεμβρίου,  
 μνήμη τοῦ Ἐλεήμονος ἔστωντας τοῦ ἁγίου,  
 τὴν κατακλιάν ἔχωντας στὴν κούρτην τῆς Βλαχίας,  
 καὶ δεῦτερος γραμματικὸς ὢντας τῆς αὐθεντίας.  
 Ἐν' αἰτὸν δικέφαλον στὸν οὐρανὸν ἀπάνω  
 ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος, νὰ μὴν εἰπῶ παράνω,  
 ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τοῦ σεβασμίου,  
 ἀπὸ τὸ μέρος Ἰσα τοῦ βήματος τοῦ θείου,  
 μὲ στέφανον βασιλικὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του,  
 μ' ἕναν σταυρὸν ὡς σύνθετος ἐπὶ τὴν κορυφὴν του.  
 Ἄετός, στέφανος, σταυρός, ὅλος σχηματισμένος  
 δι' ἀστρῶν ἄμετρα λαμπρῶν κεχακτηρισμένος.  
 Πλησίον δὲ τοῦ αἰτοῦ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος,  
 μαζὴ μὲ τὴν μητέρα του, μὲ τὸν σταυρὸν κ' ἐκείνος.

